

Vse to skupaj tedaj: odličnost življenja kmetijskega gospodarja v mnogem oziru, umno obdelovanje zemlje, in skerb za mogočno dobri pridelek mora se vjemati eno v drugo kot kolesca ure, ako si hoče zaslužiti častni naslov: „ta je moder, omikan, razumen in marljiv gospodar“. — (Dalje prih.)

Otroški vertec.

Poštenje nosi srečo.

(Svobodno poslovenjeno.)

Nekega rokodelca je bolezen, dragina in druge nadloge pripravila v take stiske, da je bil večkrat prisiljen dobroserčnih ljudi prositi pomoči, da je mogel sebe in svojo veliko družino saj za silo preskerbovati z živežem. Neki dan ga zopet huda sila priganja, da bi šel za pomoč prosit nekega miloserčnega moža, ki mu je že mnogokrat v hudih stiskah pomagal; toda ta dan blagega dobrotnika ni bilo doma; šel je bil po nekem opravilu več ur dalje od svojega domovja. Ker je bila rokodelčeva potreba silna, sklene, da hoče iti za svojim dobrotnikom tako daleč, da ga najde. Pot njegova pripelje pa ga na veliko cesto, na kateri je bilo zastraan somenja v mestu vse živo ljudi, voz, živine in blaga. „O moj Bog!“ zdihne ubogi mož, „ko bi jaz saj to imel, kar ljudje na takih potih po nepotrebnem potratijo, kako srečen bi pač bil!“ — Ko gre tako zamišljen svojo pot, priderči proti njemu voz poln sejmanjevavcev, ki pa je silno urno dervil naprej. Mož gre žalostno svojo pot, premišljeva še vedno svoje stiske in tuge; — pa glej! kar ugleda sredi ceste ležati težak usnjati debel pas. Ko ga z veliko težavo vzdigne od tal, spozná, da je poln srebernega denarja. „Gotovo so zgubili ta denar oni popotni, ktere sem pred srečal, in so jo tako naglo podili naprej. Oh ubogi ljudje, kako zelo se bodo pač ustrašili, ko bodo zapazili tako veliko zgubo! rad bi šel za njimi, pa Bog vé, kje so pri taki nagli vožnji že! In, ali še dobim tudi res pravega, ki je denar zgubil?“ Tako govori mož sam s seboj! — Prav skerbno nese ta pas v bližnjo vas k gosposki, izroči ji denar, naj bi pozvedela, kdo ga je zgubil, in naj bi ga mu nazaj odrajtala. Še preden je dala gosposka svoj razglas med ljudi, že se je bralo v javnih listih, da je neki tergovec, ki se je iz sejma iz Z.— vozil, zgubil 2000 toljarjev srebernega denarja; hkrati je bilo

pa obljubljenih tudi 100 toljarjev v dar poštenjaku, kdor jih bi najdel, in nazaj odrajal. Ni terpelo dolgo, in tergovec je bil zopet lastnik svojega zgubljenega denarja. Pošteno je izplačal tudi obljubljenih 100 toljarjev, in ko ubogi rokodelec ta denar sprejme, toči solze veselja. Z ganjenim srcem hvali Boga za tako nepričakovano in obilno pomoč. Tako bogat še ni bil vse svoje življenje. Rešeni so bili hude lakote on in družina; zraven pa je pošten mož zopet mogel spešno delati pri svojem rokodelstvu in vtemeljiti si srečo za-se in za družino. Nikoli več mu ni bilo treba tarnjati: kje bom dobil kruhka, da jaz in moji lakote ne poginemo, in prav pogosto, ko je na večer po doveršenem delu sedel pri svoji družini, jim je z vneto besedo pripovedoval, kako Bog poplača tega, ki vanj zaupa in pošteno ravna.

Naj pravičnost in poštenje
Spremljate nas skoz' življenje!

Rodoljub Podratitovski.

P r a v i l a

učiteljskega društva v Černomlju.

(Poterdila jih je c. k. vlada 12. februarja 1870.)

I. Društvena naméra.

§. 1. Naméra društva je, da se udje skupno duševno izobrazujejo, in da se ljudske šole sploh boljšajo.

II. Pripomočki, da se ta namen doseže.

§. 2. V ta namen se bodo sklicovali periodični ali občasni shodi, pri katerih se bo razgovarjalo o budivnih šolskih vprašanjih, o didaktično pedagogičnih in sploh o znanstvenih rečeh.

§. 3. Društvo bode izide svojih obravnjav pošiljalo pedagogičnemu listu „Učiteljskemu Tovaršu“, da jih bode razglaševal.

§. 4. Društvo bo imelo tudi knjižnico za svoje ude.

§. 5. Za svoje stroške bode društvo pobiralo pri društvenikih letne doneske.

§. 6. Društvo je vstanovljeno ali osnovano za vse učitelje černomeljskega okraja.

III. Društveniki.

§. 7. Društveniki se dele: *a)* v prave, *b)* v neprave ali odporne, *c)* v dopisujoče in *d)* v častne ude.

§. 8. Pravi ud je lahko vsak učitelj v černomeljskem šolskem okraju.